

TEATRUL MIC

ȘCOALA FEMEILOR

de MOLIERE

Alexandru DABIJA:...

PE MARGINEA UNEI SCURTE SCRISORI

Un viciu de comunicare (prin intermediari ce-au reprodus doar un termen al cererii mele), totdeauna cauzator de prejudicii, a făcut ca regizorul Alexandru Dabija, pentru care am de decenii o stimă, totdeauna reînnoită, să înțeleagă că îi solicit doar „două vorbe“ despre spectacolul său selectat în Festivalul Național de Teatru. Nu mi-aș fi permis niciodată o asemenea nepoliticoasă cerere, pentru că nu poți limita discursul unui creator autentic cu asemenea restrictive propuneri. După cum se poate vedea din textele confrăților săi, cererea era: „de la două vorbe până la 20 de pagini“. Pe bună dreptate, Alexandru Dabija n-a răspuns solicitării, ci mi-a adresat o scrisoare pe care aș fi vrut să o public, spre învățătura tinerilor critici. Dar expeditorul nu mi-a acordat permisiunea. Existau, în numai „câteva rânduri“, iritare, amărăciune, ironie, agresivitate, persiflare și autopersiflare, tristețe, multă tristețe. De altfel, lecție de concizie! N-aș publica acest text în locul gândurilor creatorului despre propriul său spectacol doar pentru a spune că m-am simțit nedreptățită (i-o ziceam cu viu grai), o fac pentru că mulți dintre cei din jurul nostru (în breaslă și în afara ei) nu înțeleg că toți cei care ne apropiem de creatori și de munca lor trebuie să știm să o facem, să avem bun-simț, uneori chiar îngăduință. Noi, contemporanii lor, se cade a fi mereu conștienți că nedotați cu ceea ce creatorul este dotat avem obligația de a-i ocroti sensibilitatea, de a-i oferi înțelegerea noastră, de a ne strădui să fim la înălțimea lui și a dotării lui. Și, la urma urmei, pe scurt, de a fi mândri că-i suntem contemporani. Este limpede că este vorba doar despre CREATORII CREATORI și că ALEXANDRU DABIJA se numără printre ei.

Florica ICHIM

Schițe costume:

Irina SOLOMON

și

Dragoș BUHAGIAR

